SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

6 AUGUSTUS 1936



DE INVENTARIS VAN ONZEN KLEEDINGWINKEL OP BLZ. 5

DE KAMPEERENDE TWEELINGEN

Van Lea, Leo en hun tent

Ze bemerkten, dat er thuis een brandje was

DE tweelingen waren op een mooien dag in Mei jarig; allebei op denzelfden dag, zooals dit met tweelingen nu eenmaal steeds het geval is.

Nu, ze hadden gekregen wat ze zich voor hun verjaarsfeest gewenscht hadden: een prachtige, witte tent met alles wat daar zoo bij hoort, om eten te koken en den boel in orde te houden.

Zoo stonden ze dan voor de vele dingen, waaruit hun verjaringsgeschenk bestond, en keken ze met veel plezier er naar.

„Jij zult voor het eten koken moeten zorgen, Lea, wanneer we met onze tent gaan kampeeren," zei Leo tegen zijn tweelingzusje.

„Zoo? — Wat weet jij daar van?" kreeg hij ten antwoord.

„Nou, je hebt toch wel gelezen, dat, wanneer de Indiaansche krijgers met hun buit thuis komen in hun wigwam, hun squaw het eten gereed moet hebben staan! Dat kun je in alle Indianenboeken lezen!" bromde Leo.

„Hoor eens, wij zijn geen Indianen, en jij zult wel nooit met buit terugkomen!" sprak Lea snibbig. „In ieder geval zul jij steeds voor brandstof moeten zorgen en water moeten gaan halen — voor de rest wil ik wel voor het eten zorgen. Het zou overigens een mooi rommelzootje worden, wanneer jij eten ging koken!"

Het scheelde maar een haartje of de beide tweelingen hadden juist op hun verjaardag hoogloopende ruzie gekregen, en nog wel over hun verjaarscadeau, waarnaar ze beiden zoo van harte verlangd hadden. Gelukkig bedachten ze zich nog net op het nippertje en zoo besloten ze dan, alle verdere bijkomstigheden later maar te regelen, wanneer de tijd om te gaan kampeeren aangebroken was.

Zoo werd er dus weer vrede gesloten en verliep de jaardag op de prettigste wijze.

Met de tent naar buiten

DE tijd verstreek en ten slotte kwam prachtig zomerweer in het land, heerlijk, zonnig zomerweer, dat ons doet verlangen buiten in een tent te wonen.

Lea en Leo, die bij hun ouders reeds lang gezeurd hadden, om buiten te mogen gaan kampeeren, kregen nu eindelijk verlof hun tent op te slaan in de weide achter den tuin.

Het gras was er mooi groen; er stonden een paar boomen, die de tent goed tegen den guren Westenwind zouden kunnen beschermen, en op nog geen vijftig pas afstand van de tent stroomde het glasheldere beekje, waaruit ze lekker frisch water konden gaan halen en waarin ze zoo dikwijls baden konden als ze maar wilden.

„We zullen zelf onze tent opslaan," verklaarde Leo met een gewichtig gezicht, en ofschoon Lea daar wel bezwaar tegen had, wilde ze haar broer toch niet tegenspreken. Maar het werd een drukke middag, want het is een heele kunst, om een tent op de goede manier overeind te krijgen.

Toen dan ook ten slotte, na heel wat gescharrel, het werk volbracht was, riep Leo uit:

„O, wat heb ik daar een honger van gekregen! Zouden we maar niet meteen gaan middageten?"

„Het is nog heelemaal niet zoo laat — maar eigenlijk heb ik ook flink trek!" vond Lea. „Als jij nu water voor de thee en brandhout voor het kampvuur wilt gaan halen, zal ik zorgen, dat er wat te eten valt."

Beiden waren ze erg moe, maar ze bleven niet bij de pakken neerzitten.

Lea ging naar de beek, om zich flink te wasschen, terwijl Leo een paar oude kistjes en wat papier haalde, waarmede hij een kampvuur wilde aanleggen.

Het mislukte kampvuur

OEF! Dat wil heelemaal niet branden!" klaagde hij na een poosje, toen hij al een half doosje lucifers verbruikt had en alleen het papier bleek te hebben willen branden.

„Die kistjes zijn natuurlijk niet droog genoeg om te branden!" zei Lea, die druk bezig was boterhammen te smeren. „Kom nu maar eten, dan zullen we morgen



„Ga jij nu theewater en hout voor het kampvuur halen," zei Lea. „Dan maak ik het eten klaar."

wel thee zetten. — Kijk, ik heb een flesch limonade voor ons beidjes. Met het water uit den theeketel wasschen we dan straks den boel af."

Het smaakte hun reusachtig goed; zelfs al was het roggebrood heel dik gesneden. En de limonade was bepaald een tractatie!

Net toen de zon ondergegaan was, werden ze het er over eens, dat ze nu maar ter ruste moesten gaan — want het was een vermoeiende dag geweest.

Wat verheugden ze zich erop, dat ze nu in echte slaapzakken zouden kunnen slapen! Maar, helaas, die vreugde duurde niet zoo bijster lang, omdat ze al spoedig merkten, dat de grond verschrikkelijk hard was om op te liggen.

„Ik geloof, dat er allemaal steenen en harde aardkluiten onder me liggen!" klaagde Lea, terwijl ze telkens ging verliggen van pijn. „Nooit heb ik geweten, dat de grond zóó hard was!"

„Morgen zal ik flink wat hooi gaan halen," zei Leo slaperig. Ofschoon ook hij wel hard lag, stond hij op het punt in slaap te vallen. Ja, Leo was minder kieskeurig dan zijn zusje.

Op zoek naar hooi

HOOI! Lea moest daar steeds aan denken. Verderop in de wei, twee of drie minuten gaans van de tent stond een groote hooischelf. En Lea wist maar al te goed, hoe heerlijk het slapen is in dat lekkere, geurige hooi.

Toen nam het meisje een kloek besluit: ze zou maar even naar de hooischelf toe gaan, om er een armvol hooi uit te halen. Stil kroop ze uit haar slaapzak, om Leo, die al heel rustig sliep, niet wakker te maken.

Het was niet heelemaal donker in de tent, want buiten was het een lichte zomernacht en door een openstaand tentvenstertje kwam een beetje licht naar binnen.

Lea trok haar kamerjapon en haar muiltjes aan en ging toen naar buiten.

Nee maar, hoe heerlijk was het daar! De lucht was zoo frisch en toch ook zoel. En wat rook het lekker! Dat was heel wat beter dan in een slaapkamer te moeten liggen, al had je nu ook een beetje heimwee naar je gemakkelijke, zachte bed!

Toen keek ze in de richting van haar huis.... maar wat was dat?



Lea en Leo stonden te kijken naar den brand, die in hun huis woedde.

Brand!

STOND daar iets in brand? Kijk, daar was licht en er boven kringelde rook omhoog — ja, ze kon het nu duidelijk zien!

„Leo!" riep ze snel de tent binnen. „Leo, word wakker! Ons huis staat in brand! Gauw, kom kijken!"

Daar kwam haar broertje al naar buiten gekropen, nog heelemaal dronken van den slaap. Maar hij was direct klaar wakker, toen ook hij den brand duidelijk zag!

„Gauw, we rennen naar huis, om vader en moeder te wekken!" riep hij uit. En weg holden ze, zoo snel ze maar konden.

Gelukkig stonden de tuinkamerdeuren open — moeder had rekening gehouden met de mogelijkheid, dat de kinderen misschien wel eens blij zouden kunnen zijn hun toevlucht te kunnen zoeken onder het ouderlijk dak! Lea en Leo renden naar binnen en begonnen te roepen:

„Brand! Brand! Moeder, vader, het huis staat in brand!".

Binnen een paar minuten waren ze allen in huis wakker en ging men onderzoeken, waar het nu precies brandde. En wat bleek toen?

In de kinderkamer had tante Carline, die een paar dagen was komen logeeren, staan strijken. Ze was plotseling van haar werk weggeroepen geworden en had toen vergeten het contact van het electrische strijkijzer uit te trekken.

Nu stond de strijkplank in brand en de rook van het brandende hout sloeg uit het geopende venster.

Met behulp van een paar emmers water was het brandje gelukkig gebluscht, zoodat de aangerichte schade niet groot was.

Maar wat zou er gebeurd zijn, als Lea het vuur niet ontdekt had?

Moeder vond, dat de kinderen nu beter thuis konden blijven, maar Leo zei dat dit niet ging, omdat de kinderkamer na den brand geen bepaald prettig verblijf was.

De kinderen wilden dus het liefst naar hun tent terug gaan en ten slotte vonden hun ouders dat goed.

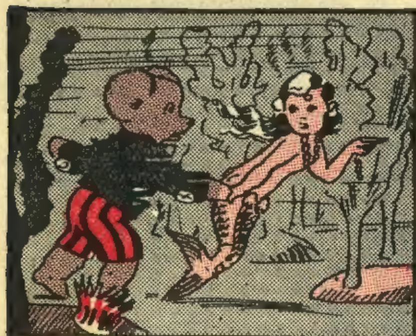
De tweelingen namen een paar armen vol hooi mee, dat ze onder hun slaapzakken uitspreidden.

Het duurde toen niet lang, of beide kinderen waren in diepen slaap verzonken, vermoeid als ze waren van al het werken en van den doorstanen angst.

Den heelen zomer sliepen ze buiten in hun tent en ten slotte waren ze er zoo aan gewend, op den grond te slapen, dat de harde ligging hen heelemaal niet meer hinderde.

Nog vele andere avonturen beleefden ze in hun tent, maar het spannendste vooral was toch wel de ontdekking van den brand in den eersten nacht, dat ze in de tent sliepen.

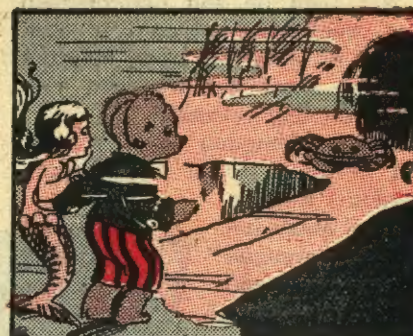
TEDDIE IN POPPENLAND



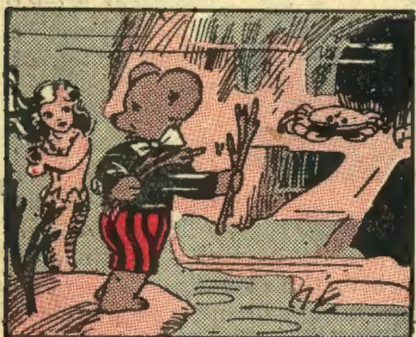
KOM MAAR MEE, DAN ZAL IK JE DEN WEG WIJZEN!" ZEIDE 'T ZEEMEERMINNETJE EN ZE NAM TEDDIE BIJ DE HAND. "WE MOETEN NOG 'N EIND VERDER HET BOSCH IN GAAN!"



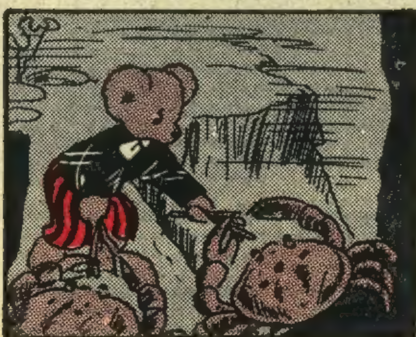
OFSCHOON ZE HEEL ERG BANG WAS VOOR DE ZEEHEKS, LEIDDE ZE HET BEERTJE TOCH NAAR 'T HOL VAN HET BOOZE WIJF. "ZIE, HIER IS DE SPELONK WAAR ZE WOONT!" ZEI ZE.



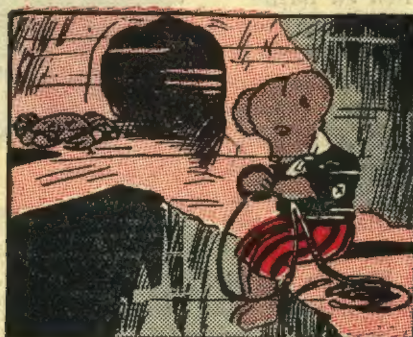
EEN HEEL SMAL WEGGETJE LEIDDE NAAR DEN INGANG VAN DE SPELONK. VOOR 'T DONKERE HOL LAG ALS EEN SCHILDWACHT EEN VREESELIJK UITZIENDE REUZENKRAB.



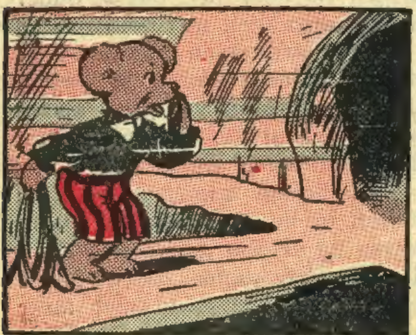
TEDDIE KREEG OPEENS EEN GOEDEN INVAL: "BLIJF JIJ HIER!" ZEI HIJ. "IK ZAL EVEN EEN PAAR TAKJES AFBREKEN, WAARMEE IK ZORGEN KAN, DAT DE KRAB ME NIET MET HAAR SCHAREN GRIJPT."



"BIJT ER MAAR OP LOS," ZEI HIJ TEGEN DE MONSTERACHTIGE DIEREN, TERWIJL HIJ DE TAKJES TUSSCHEN HUN SCHAREN STAK, DIE ZICH ONMIDDELLIJK WEER SLOTEN.



VAN DE STERKSTE WIERSLINGERS MAAKTE HET BEERTJE ZICH TOEN 'N LASSO, TERWIJL HIJ 'N PLAN BEDACHT, OM DE BOOZE ZEEHEKS TE KUNNEN VANGEN.



TOEN GING HANS VOOR DEN INGANG VAN DE SPELONK STAAN, EN RIEP LUIDDE: "KOM ER UIT, DOMME ZEEHEKS! KOM ER UIT; IK MOET JE NOODIG SPREKEN!"

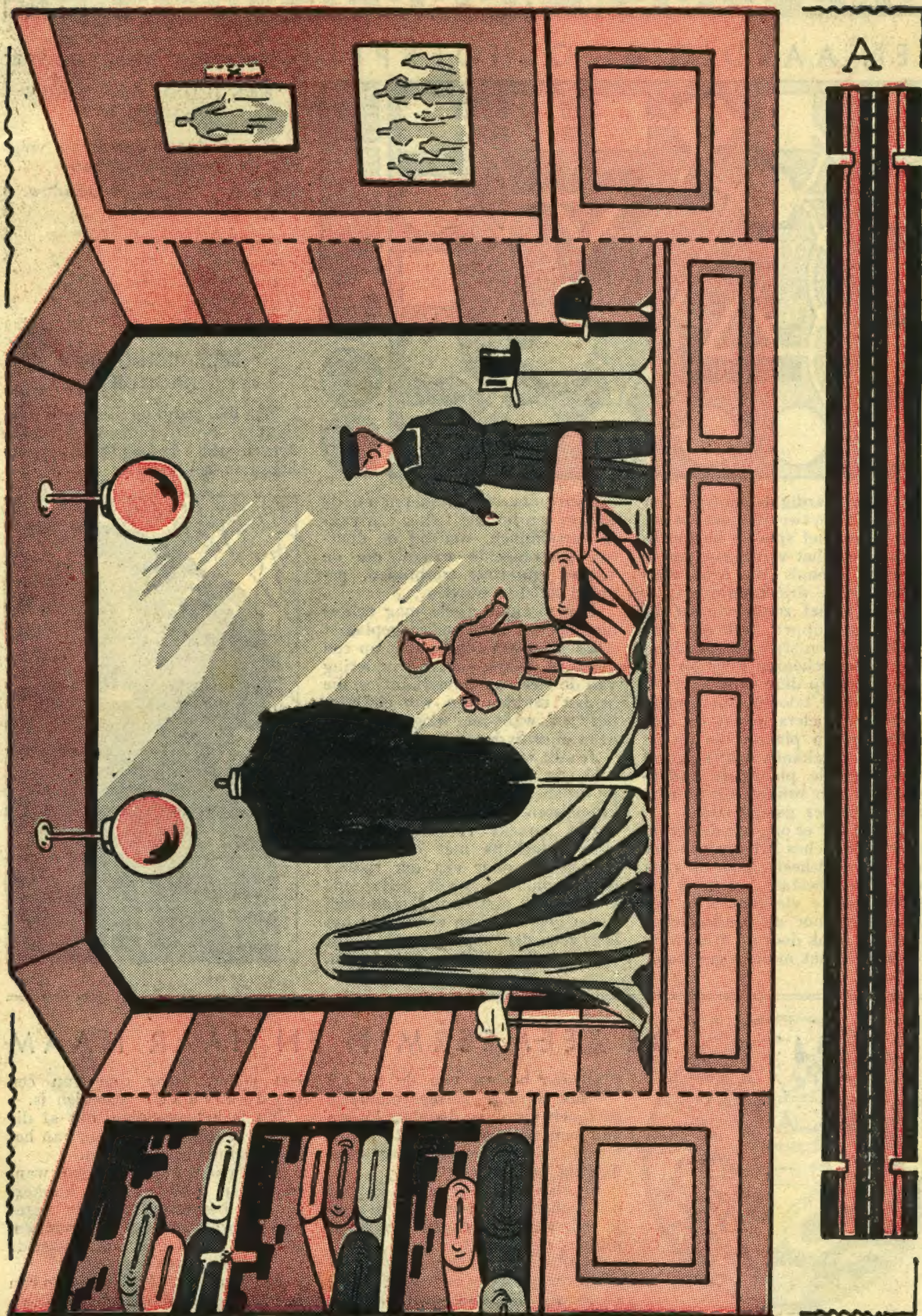


DE ZEEHEKS ZAT BINNEN OP 'N SOORT TROON EN ZE MAAKTE ZICH GEWELDIG BOOS, TOEN ZE HOORDE WAT TEDDIE NAAR BINNEN SCHREEUWDE. RAZEND WAS ZE!



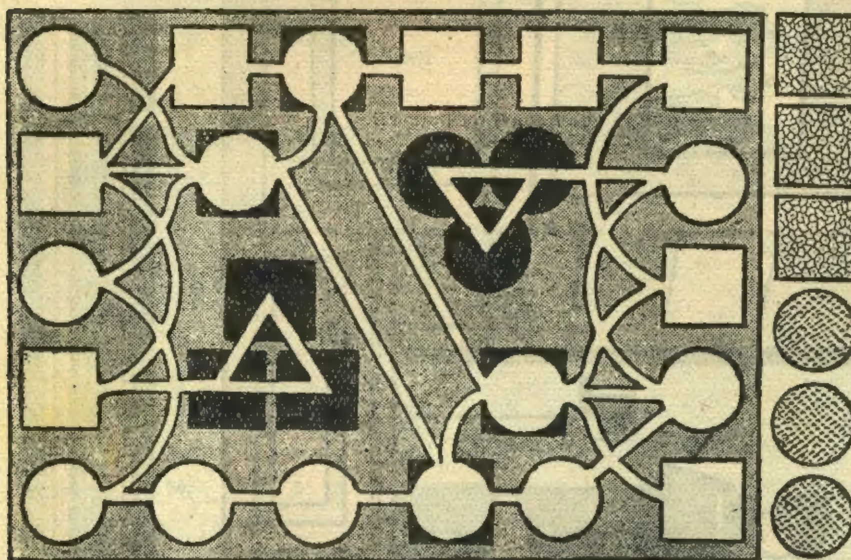
"WIE IS DAT, DIE DAAR ZOO STAAT TE SCHREEUWEN?" RIEP ZE. "WACHT MAAR, IK ZAL HEM EVEN VAN DE BRUG VEGEN, DAT HIJ IN DEN AFGROND VALT!"

EEN POPPENWINKEL (Zie blz. 7)



ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN AARDIG DOOLHOFSPEL



DIT is een aardig doolhofspel, dat je met zijn tweeën moet spelen.

Je begint het spel op karton te plakken, om het vervolgens uit te knippen, evenals de drie vierkantjes en de drie rondjes.

Mocht je het zonde vinden dit blad te verknippen, trek dan met behulp van een stuk carbonpapier de geheele teekening over op wit karton en knip deze copie dan uit.

Nu gaan we 't doolhofspel spelen.

Een der spelers neemt de drie vierkantjes en plaatst die op de drie witte vierkante vakjes geheel rechts van de plaat; de andere speler zet zijn rondjes op de drie witte cirkeltjes geheel links.

Nu gaat het er om, wie der beide spelers zijn fiches het eerst in het honk gebracht heeft. Voor de vierkante fiches bestaat het honk uit de drie zwarte vierkantjes in het midden en voor de ronde fiches wordt het honk door de drie zwarte cirkels in het midden gevormd.

Beurt om beurt moeten nu de spelers een hunner fiches een vakje verschuiven, waarbij de dooreen gestrengelde wegen, die de vakjes onderling verbinden, gevolgd moeten worden.

Een vierkant fiche mag echter niet op een rond vakje geplaatst worden en een rondje niet op een vierkant vakje, met uitzondering van de vier zwarte vierkantjes, die in het midden een wit cirkeltje bezitten, want hier mogen zoowel de rondjes als de vierkantjes komen.

Je zult wel bemerken, dat er nog heel wat nagedacht moet worden bij dit spel en dat er alle mogelijke krijgslisten te bedenken zijn.

Het spreekt vanzelf, dat een zwart vierkant met een witten cirkel, dat door een der spelers bezet gehouden wordt, gedurende al dien tijd niet door den anderen speler gebruikt kan worden en het hem zelfs den weg verspert. Want „springen" is bij dit spel verboden.

Oplossingen vorig nummer

EEN IEDER ZIJN EIGEN SCHADUW

De schaduwen pasten als volgt bij de menschen-figuren:

figuur a	—	schaduw	3
„ b	—	„	4
„ c	—	„	6
„ d	—	„	5
„ e	—	„	1
„ f	—	„	2

EEN VERBORGEN FIGUUR

Zij, die geduldig de verborgen figuren zwart gemaakt hebben, kregen dit Indiaansche opperhoofd in krijgstooi.



DE ZEEMEERMIN EN HAAR NAAM



OP den bodem van de zee zit het aardige zeemeerminnetje en speelt vroolijke deuntjes op een van een schelp gemaakte fluit, terwijl de visschen daar aandachtig naar luisteren.

Bij elke noot stijgt er uit de fluit een luchtbel omhoog; dat begrijp je wel, want het fluiten geschiedt immers onder water.

In elke luchtbel zit een letter — of liever gezegd: een klinker — terwijl elke visch eveneens van een letter, maar dan van een medeklinker voorzien is.

Nu is het grappige, dat al die letters te zamen den naam van het zeemeerminnetje vormen.

Dien naam kun je vinden, wanneer ik je vertel, dat de klinkers in een bepaalde volgorde gezet zijn, terwijl het aantal rugvinnen, dat elke visch bezit, de volgorde der medeklinkers aangeeft.

Probeer eens, of je den naam van het zeemeerminnetje vinden kunt.

EEN POPPENWINKEL

Meisjes, wie voelt er iets voor een modezaak?

HEERENKLEEDING IN HET KLEIN

MEISJES, we gaan deze week eens een poppenwinkel op touw zetten, een heerenkleedingmagazijn in het klein; maar we moeten eerst hard aan den slag gaan, voor we deze zaak voor het publiek kunnen openen.

De inventaris, d.w.z. de inboedel, van de winkel bevindt zich op bladzijde 1, terwijl de winkel zelf op bladzijde 5 voorkomt.

Met schaar en lijmpot zullen we nu even ons kleedingmagazijn op pooten gaan zetten.

We nemen een stuk karton en plakken daar bladzijde 1 en 5 mooi vlak op, waarna we alles onder een stapel zware boeken goed laten drogen. Eerst wanneer het zaakje droog is, knippen wij den winkel van bladzijde 5 en de strook A daarnaast uit. Rechts en links van de etalage zien we bovenaan een wit, gestippeld strookje, een tusschen de rollen stof, het andere rechts van de bovenste modeplaat. Die strookjes snijden we met een mes uit. Dan vouwen we de twee zijvleugels langs de stippellijnen naar voren, zoodat de winkel staan kan en haken daarna de strook A, die een kleerenrek voorstelt, en langs de witte stippellijn dubbelgevouwen wordt, in de twee gemaakte insnijdingen.

De modepop en de kleeren van blz. 1 zijn nu aan de beurt om uitgeknipt te worden.

Onder aan de modepop zie je een strook, waarmee je de pop kunt laten staan. Langs de zwarte volle lijntjes even inknippen en langs de stippellijntjes omvouwen, gelijk een klein modelteekeningetje zien laat. Dit modelteekeningetje geeft de pop weer met den Indianenhoofdtooi op en het Indianencostuum aan.

De kleeding wordt met behulp van de witte lipjes om de schouders van de pop gehangen, om die aan te kleeden. De rest van de kleedingstukken wordt met de lipjes over het kleedingrek A van den winkel gehangen. Een ander modelteekeningetje geeft aan, hoe dat geschiedt.

De Indianenhoofdtooi heeft een gebogen stippellijn, die je insnijden moet, om er den kop van de pop in te steken.

De kleedingstukken bestaan uit:

- een jockey-costuum met pet,
- een Indianencostuum met hoofdtooi,
- een schoolpakje,
- een matrozencostuum,
- een winterjas met bontmuts.

Ja, je krijgt een winkel met rijke keus aan kleedingstukken; dat zie je wel!

En nu maar flink aan het etaleeren.



MIESJE'S AVONTUUR IN KONIJNENLAND

I.

Het was nog heel vroeg in den morgen
en alles sliep in Miesje's huis.
Alleen beneden in de keuken
sloop Mikkie, Miesje's speelgoedmuis.



En in een hoekje van de keuken
stond een cadeau voor Miesje klaar.
't Was een konijntje in een hokje,
want Miesje werd vandaag zès jaar.



Bim! Bam! De klok sloeg zeven uren!
En daar kwam Miesje's vader aan.
Ja, Mikkie had maar juist den tijd nog,
om ijlings aan den haal te gaan.



En vader deed het hokje open,
Nam het konijntje op zijn arm.
Dat vond het diertje heel erg prettig,
zoo knus, zoo veilig en zoo warm.



A. v. Oordt.

(Wordt vervolgd)

SJORS

VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN EEN INBREKERS-GESCHIEDENIS.



















